

La memòria del vent

Obertura: El vent

Tota la culpa la té el vent. El vent no guarda secrets: ho explica tot. Tampoc parla: ho calla tot. Sepulta el que era visible i exposa el que estava amagat.

El vent mata i porta la vida. De soca-rel, dalla l'arbre centenari després de disseminar les seves llavors. El vent escampa les ordres dels déus sobre la terra. Troba les esclotxes per arribar a tocar, a moure i modificar, totes les coses. No hi ha refugi. Ni tan sols en el teu cau més acollent. Quan els déus volen, no hi ha escuts contra el vent.

El vent és suau. El vent penetra amb suavitat. Es doblega i s'ajup i entra per sota la porta. El vent és violent. S'emporta la muntanya lentament, pedra a pedra, inexorablement. I, pedra a pedra, omple la vall. El vent iguala. Emplena el que és buit i espolia el que és ple. Complementa i equilibra. La seva mà aplica justícia. El vent és just.

El vent instiga, esvera i excita. Encén i propaga el foc. I aixeca tempestes en la mar. El vent infla les veles. O les col·lapsa. Deriva la nau i trenca l'arborada: Neptú clama el seu tribut en ànimes mitjançant el vent.

El vent obre finestres. Obre visions més enllà del vidre protector. I les tanca. Cega els ulls amb la pols, aquella pols que és alhora designi inicial i final, final i inicial.

El vent és música. El vent porta la música. La música és la memòria del vent.

Ària: La víctima

Eh! Què...?

No s'ho esperava. Naturalment. Si hom se les esperés, aquestes coses, probablement serien més fàcils d'evitar. No hi ha cap garantia, però. El cas és que no pot fer-hi res. El cas és que, de sobte, no té res. Només li és atorgat aquell segon que projecta tota una vida a l'altra banda del mirall.

La plètora inicial va ser caòtica, com sempre passa. Si hagués tingut uns pares hagués tingut un referent. O dos. Va descartar ben aviat les monges. Ben aviat va descobrir-se el cos. I quan es va escapar va posar-se a viure d'aquell cos amb la mateixa reverència en què passava la safata a la missa del diumenge. Doncs, encara que ella no pecava, li agradava anar a l'església. L'acolliment d'aquells bancs de fusta, d'aquell silenci tranquil, d'aquelles parets fredes i intemporals. El sermó del comunicador dels homes amb Déu. La fosca olor d'encens que llevava el record de la infantesa somiada i escalfava i embolcallava la seva ànima, fent-li oblidar el cos. Ignorava que l'ànima i el cos no són divisibles: sempre resta el remanent que es perd quan l'un vol restar sencer. No va arribar a sospitar-ho mai.

Però no li va anar malament. Dues vegades al dia a la perruqueria i dos cops per setmana a la planta de senyores. Tenia molts clients. Gent important, d'aquella que decideix. Malgrat els d'ara ja no eren com els d'abans. Allò sí que eren homes, els d'abans. Venien al què venien, és clar, però et feien saber que una era important. Mai va voler saber on raïa la decadència. Mai va voler saber quin un d'aquells, anònima i inesperadament, li va engendrar el seu únic fill.

El seu fill. Encara no ha tingut temps d'enfocar aquell càlid sentiment que despertava a les entranyes, quan la gèlida punxada l'ha travessat i l'ha esborrat en un

sol crit: fill! La boca s'asseca, el cos s'insensibilitza, el dolor desapareix entre gemecs. Se l'emporta el fort vent que s'ha girat.

La imatge del seu fill. I després, negre. S'ha acabat. Fi.

Duet: L'assassí

54 anys, casat, dos fills. O potser més. Qui ho pot saber? S'estima els seus fills, a la seva manera. La seva dona, però, aquesta ja és una altra cosa. Creu que tota la culpa és d'ella. D'ella, que sempre en vol més. Del que sigui. I això és car. I per això fa el que fa, que és exactament, per altra banda, el que fan tots. Per què no usar el poder que et dóna l'uniforme quan l'or és a l'abast d'una placa, i aquesta placa és a les teves mans? Més poder, més ingressos, més despeses –cada cop majors-, i la necessitat de més i més diners, per tant, encara necessitat de més poder. N'està fart, però no sap ben bé de què. Ell no ho sap, però el poder és com el diner. Com més se'n gasta menys se'n té. Però tampoc no sap com trencar el cercle. I encara que ho sabés, no sap si tindria valor. Li fa por. És un ignorant que té por del perill, de lo desconegut, de la soledat. És ordinari. No sap res. És un covard. És tan covard que li fa por admetre que és covard. I per tant, ho disfressa d'heroisme. I per això torna a aquell parc avui. Avui, que fa quatre anys.

Quina sensació més estranya, recorda, apunyalar aquella puta. Era com acabar amb la seva dona i acabar amb la seva mare i acabar amb tot el passat. Acabar amb aquesta puta vida. Un temps va creure que aquell acte l'havia fet un home nou. Lliure. Havia perdut la por del principi, es pensava. Però tot just ara havia vist que no. Que mai ho seria de lliure. Ara encara era pitjor.

Va ser aquí, sota aquests arbres. Quan la va veure, va saber que havia estat ella qui li havia enganxat aquella merda. Se li en va anar el cap. En l'espai que restà buit, s'hi posà odi i desesperació. I follia i passió. No va oblidar, però –feia molt que era poli-, que la pipa no l'havia de tocar. Així que va treure la faca i la va clavar moltes vegades. No sap quantes. Com a mínim, les suficients.

Aquell cop de vent el va portar a veure un moviment a la seva esquerra. Va aixecar el cap. Va veure aquell home que recollia un barret del terra, i es girava i se'l mirava uns instants, i es tornava a girar i marxava corrents fora del parc. Qui era? El coneixia? El reconeixeria? Es reconeixerien? Ell en coneixia a molts, d'homes. Era policia. Feia massa temps que estava al carrer vigilant la gent. Imposant la seva llei. Durant un bon temps va somiar aquella cara, però no va tornar a veure-la mai més. De mica en mica l'havia anat oblidant. S'havia anat desdibuixant. Amb el temps havia pogut, fins i tot, beure cervesa tranquil·lament amb els companys al capvespre, mentre els seus dits tamborinaven les taules i les seves veus es lamentaven de la senectut que s'atansava.

I per això es queda de pedra quan, en un cop de vent, mira a l'esquerra i veu aquella cara davant seu.

Tercet: El músic

Té un do: té el do de la música. Per la música té la facultat de commoure els cors. Té la facultat d'establir ponts entre l'enigma i el so invisible. És un mag. És el vehicle que utilitza la música per sortir del silenci del no-res i materialitzar-se en el silenci d'un llapis i un paper. Necessita la música. La música el necessita a ell. Però ja fa

massa que no es troben. Ja fa massa que els camins són paral·lels. Quatre llargs anys des que va acabar la darrera òpera.

És una bona obra, la darrera òpera. De seguida es va estrenar. Durant aquests anys s'ha representat deu vegades arreu del món. Avui en dia, això significa un succés important. Avui en dia, això vol dir que és una bona obra.

I perquè és una bona obra, i perquè el final, magnífic, va ser concebut sota aquests arbres al mig del parc, i perquè demà es representa per primera vegada aquí, a la ciutat, ha vingut avui un altre cop. Però així com l'altra vegada el que necessitava era un final, el que necessita avui és un principi, una idea, una musa que li faci l'ullet. Unes notes. No masses. Les justes per a agafar un extrem del cabdell. Un cop s'ha obert pas, la música no retrocedeix. Flueix com l'aigua. No s'atura fins que no baixa la darrera gota pel torrent. Fins que no s'escriu la darrera nota en les cinc ratlles del paper.

S'atura prop de la font. A vint passes del lloc on va passar allò. Al lloc on es va aturar. Al lloc des d'on ho va veure i sentir tot. Aixeca la vista un dit per sobre el punt de mira que dóna la paral·lela mirada frontal. Els ulls lleugerament desenfocats. Això li dóna una visió global del seu entorn. És aleshores que el veu. I el reconeix. És ell. És aleshores que s'aixeca aquell vent.

Quartet: L'interpret

Va debutar amb aquella òpera. És tenor. Famós. Admirat. Però sap que només és un altre instrument. Un instrument que, com tots, parla. I sap que l'admiren per que el seu instrument parla paraules que els homes entenen. Sovint calen paraules per que els homes s'entenguin. I sovint calen paraules per que les emocions dels homes, commocionades per la música, es puguin sublimar per uns instants. I ell acobla les paraules i integra perfecte el so de les cordes vocals amb el de les cordes metàl·liques, amb el dels tubs d'aliatges esculpits amb estranyes formes, que transformen el vent en màgiques vibracions, en acollir-lo en el seu si.

Va debutar amb aquella òpera. Ell és tenor. Ell interpreta l'ària final. L'executa a la perfecció. No és la coincidència del lament pel que s'ha escapat per sempre d'aquella ària. No són les disset punyalades que descriuen el tercet anterior. És la música qui porta la memòria de la seva mare assassinada. Sempre que sent aquella música retorna i viu el dolor d'aquella mort. Sempre fa mal la mort d'una mare. Però encara fa més mal si, inesperadament, incomprensiblement, inútilment, és arrabassada. I més quan no hi ha algú amb qui compartir el dolor.

Des del primer dia va sospitar d'aquella òpera. Des del primer dia va sospitar d'aquell final. Veia la mort de la seva mare projectada a les parets per la llum del vent que portava aquella música. I ell no creu en les casualitats. Ell veu les sincronicitats. I demà canta. I ara és aquí. I avui fa quatre anys.

De cop i volta ha començat a fer vent. És allà, sota aquells arbres. Hi va. I els veu, aquells dos homes. Estan callats, mirant-se fixament. No dubta. Són ells. Els coneix perfectament. El poli que li va fer preguntes (on era el dia tal) i el compositor d'aquella música que l'acompanyaria per sempre més. Ells van condemnar la seva mare. El varen condemnar a ell. Condemnació –la seva mare, morta, dibuixada enmig del vent-.

Ell va debutar amb aquella òpera. És tenor. Interpreta a la perfecció. Executa les seves interpretacions a la perfecció. És un executor. I el cop de vent porta l'ordre. Una nota proscriu, equivocada: execució. La seva mare, morta. Encara que només sigui

una, hi ha massa passió al seu cor. Encara que només sigui una, el deixa a mercè del vent.

I el cop de vent porta, dos segons abans, una mirada d'incomprensió i de por infinita i una altra de temerosa comprensió.

Cor: Dels diaris

"...el cos s'ha trobat a les 6:30 hores a dotze metres de la font del parc, i a sis del cos de l'altra víctima, el policia. El fort vent que feia a aquelles hores sembla que ha dificultat les tasques d'identificació i aixecament dels cadàvers, informava el conegut tenor Sr. X, que s'ha desplaçat al lloc dels fets així que ha rebut la notícia. Es dona la casualitat que la mare del Sr. X va ser assassinada en aquest mateix lloc, ahir va fer quatre anys. Visiblement emocionat, el Sr. X no ha volgut fer cap comentari al respecte."

"En el moment de tancar aquesta edició, representants de les entitats locals estaven debatent la conveniència de suspendre l'estrena d'aquest vespre o fer un homenatge pòstum al malaurat compositor."

"...encara no disposem de cap dada rellevant que ens permeti descobrir el mòbil del crim', ha confirmat el Tinent en Cap de la investigació. Fins d'aquí a una setmana no s'espera el resultat de les autòpsies que..."

"...pel que es descarta qualsevol actuació de tipus mafiós. La policia està investigant en la línia de..."

"...en el curs de l'acte, el senador va proposar que s'atorgués al policia assassinat la medalla del valor. La vídua, molt afectada, va declarar..."

"En una operació conjunta de la policia local i estatal, s'ha detingut al sospitós del doble assassinat del parc."

"Detenen al tenor X, acusat de doble assassinat. La detenció obliga a suspendre la darrera representació de l'òpera, en la qual estava previst..."

"...i una fotografia de la mare del tenor, que el sospitós podria haver perdut en treure la pistola i que fou trobada per uns nens prop la font, probablement arrossegada pel fort vent regnant la nit del crim, són les possibles pistes que han portat a la policia a..."

Final: El vent II

Tota la culpa la té el vent. El vent és el responsable. Si heu de ser justos, si ordeneu les peces i les encaixeu fenomènicament, veureu que ell és el responsable. El

vent sempre hi és. Actua constantment. Per acció i per omissió. Hi és quan és present i hi és quan és absent. Apareix i desapareix. Refresca. Desperta. Adorm. Embogeix. El vent hi és sempre: sempre el trobareu ocupant un espai enmig les peces. El vent no es precipita: actua amb el temps. Quan fa fred, ve a poc a poc. Quan és calent, creix lenta, gradualment. Fins que ho envolta tot.

El vent és aquí. I allí. I a l'entremig. El vent és ara. El vent és transparent, com l'espai que omple la distància que separa els teus ulls d'aquestes línies. No veieu el vent. Només veieu els seus efectes. Per les seves obres el coneixeu. Bufa sobre la terra, insufla aquells gèrmens que no passen de ser una possibilitat gairebé, però que per l'acció del vent es diferencien nítidament de totes les altres coses. El vent és l'invisible missatger del cel.

El vent és música. El vent porta la música. Arrossega les notes que igualen i vinculen i enllacen i fusionen, les notes invisibles que transformen i configuren els cors presents, en l'acte cerimonial, en la comunió dels homes amb els ancestrals absents, els quals, uns i altres, són tocats com instruments orquestrats pel vent. Però el vent no és pretensions. El vent no escolta. No pot escoltar. No hi sent. No es pot resar al vent. Només porta la música. I la música és el místic [cordó umbilical] que uneix els móns celestial i terrenal, el gran nexa entre la doble instància còsmica.

El vent és música. El vent porta la música. La música és la memòria del vent.